

Ὁ ἀξιότιμος ἀναγνώστης θ' ἀνέγνωσε τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 244 φύλλῳ (τοῦ Ὁθωμ. Ταχυδρομοῦ) ἐπιστολὴν τοῦ κ. Σραΐδερ καὶ τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 248 προσωρινὴν ἀπάντησίν μου. Οὐδεὶς θὰ θελήσῃ νὰ διακωλύσῃ τὸν στρατηγὸν ἀπὸ τοῦ νὰ μεταλλάξῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἐν τούτοις τὸ Συμφέρον αὐτὸ τῆς ἐρεύνης ἀπαιτεῖ ἵνα, ἀνεξαρτήτως ἀτομικῶν παλινωδιῶν, διατηρηθῇ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἀρμόδιος ἐκεῖνος καί, περὶ τῆς διερευνήσεως τοῦ Ἰσραλὶκ προκειμένου, λίαν ἐπᾶξιος συγγραφεὺς καθώρισεν.

Μεταδίδονται εἶναι αἱ ἀνθρώπινοι σκέψεις, οὐδεὶς ὁμῶς δύναται νὰ ἐξαφανίσῃ πάλιν ἀλήθειαν, ἣν ἀπαξ τῷ κόσμῳ ἀπεκάλυψεν!

Πρὸ ἱκανοῦ χρόνου ὁ διδάκτωρ Χρ. Μπέλγκερ, ὁ γνωστός συντάκτης τοῦ βερολινεῖου φιλολογικοῦ ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ (Philologischen Wochenschrifts) προσέδωκεν εἰς ἐπίσημον ἀνάκλινσιν προτέρας αὐτοῦ δηλώσεως. Τῇ 4 ἰανουαρίου (ν. ἡμ. 1890 εἶχε κυρῶσαι οὗτος ἐν τῷ μνημονευθέντι περιοδικῷ τὰ ἐπόμενα: «Ὁ Βίρχωβ δὲ διὰ τοῦ ὅλου τρόπου, μεθ' οὗ ἐπραγματοῦθαι τὸ ζήτημα ἐν τῷ ἀνθρωπολογικῷ συνεδρίῳ, ὅπου ἐβρόνχει ὅτι διὰ μιᾶς τραχείας λέξεως θὰ ἰδύνατο ν' ἀνατρέψῃ τὴν τοῦ Μπαίττιχερ θεωρίαν, δὲν περιεποίησεν ἑαυτῷ τιμὴν. Τὸ Ἰσραλὶκ ὑπῆρξε πρᾶγματι καὶ ἀναμφισβητήτως ἐπὶ τινα χρόνον τόπος καύσεως νεκρῶν».

Ἀκριβῶς μετὰ ἓν ἔτος, ἦτοι τὴν 4 ἰανουαρίου (ν. ἡμ.) 1891 ὁ διδάκτωρ Χρ. Μπέλγκερ (Dr. Chr. Belger), ἐπιφωνῶν τὸ ἦμαρ τὸν, ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ὅτι «καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐθεώρησεν ὡς τόπον καύσεως νεκρῶν τὸ Ἰσραλὶκ».

Ἄς συγχαρῶμεν τῷ διδάκτορι Μπέλγκερ ἐπὶ τῇ πρὸ τοῦ πάπα Βίρχωβ ὑποκλίσει αὐτοῦ! Οὐδὲν ὀφείλει αὐτῷ τὸ ζήτημα τοῦ Ἰσραλὶκ. Ἀλλ' ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὅταν καὶ ὁ στρατηγὸς Σραΐδερ χάριν τῶν Τρώων συγκαλύπτει πάλιν πρᾶγματα, ἅτινα προηγούμενως ἀπεκάλυψεν.

Ὁ στρατηγὸς Σραΐδερ τῷ 1888 ἐπειράθη ἐν τοῖς Ἀρχεῖοις τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ μηχανικοῦ τοῦ στρατοῦ τοῦ γερμανικοῦ κράτους» (σ. 145. 232. 300) νὰ ἀρυσθῇ ἐκ τῶν τοῦ Σλῆμαν ἀνασκαφῶν ὠφελήματα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ὀχυρωματικῆς τέχνης, ἀποκαλέσας καὶ τὰς Μικύνας, τὴν Τίρυνθα καὶ τὸ Ἰσραλὶκ - Τροίαν, τὰ τρία ἀρχαιότατα μνημεῖα τῆς περὶ τὴν ἀνέγερσιν φρουριῶν τέχνης.

Τῷ 1892 ὅμως μετέβαλε γνώμην, ἀπαλῶς αἰσθάνων τὴν Ἰσραλὶκ - Τροίαν ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν μνημείων τούτων. Ἡ πραγματεία αὕτη εἰρίσκεται ἐν τοῖς αὐτοῖς «Ἀρχείοις» (φυλλάδι. φεβρ. τοῦ 1892) ὅπου, ἐν σ. 66 λέγεται: «Τὸ ἐφ' ἡμῖν δὲν εὑρομεν ἐν τῇ Τροίᾳ τοῦ Σλῆμαν ἰδιάζον τι ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἱστορίας τῆς ὀχυρωματικῆς, τὸ μόνον δὲ σχεδὸν ὅπερ εἶδομεν εἶναι πολύγωνον περιτείχισμα ἢ μᾶλλον τὸ ὑποικοδόμημα (Uterbau) αὐτοῦ, φέρον χαρακτῆρα ἐνὸς ἐν εἰδει ἐρείσματος τείχους μετατρέποντος τὸν ἀκανόνιστον κρημνὸν εἰς ἀνδρῶνα. Ἡμεῖς δὲν ἀνεγνωρίσαμεν ὡς τοιοῦτους τοὺς πύργους, οὓς ὁ Δαϊρ-πλεδ ἀνήγαγεν εἰς τὸ τεῖχος» ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν κρινόμενα αἱ ὡς πύργου θεωρούμεναι προσερχοῦν τοῦ

τείχους δύναται νὰ θεωρηθῶσι μόνον ὡς ἀντηρίδες».

Πράγματι δὲ πῶς δύναται νὰ γείνη αὐτόθι λόγος περὶ πύργων!

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἀναγνωρίζει πύργους, ἐπιλέγων μάλιστα (Bauzeitung τῆς 9 μαΐου '91): «Αὐστέρως ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀρχιτέκτων ἡδύνατο νὰ θεωρήσῃ τὰς προσερχὰς ταύτας ὡς ἄλλο τι ἢ ἀντηρίδας, σπηθείδας πρὸς γαγῶσιν τοῦ τείχους».

Τοὺς μετὰ πύλῶν πύργους ἀποκαλεῖ ὁ στρατηγὸς «ἀποκνήματα φαντασίας» (Ἀρχεῖα, 1892 σ. 97) τὴν δὲ παρατήρησίν μου, ὅτι ἂν ἦτο φρούριον τότε αἱ εἰσοδοὶ (ἐπτὰ τὸν ἀριθμὸν!) θὰ ἦσαν πλείονες ἢ ὅσαι θὰ ἀπρτοῦντο, θεωρεῖ «ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς (ὀχυρωματικῆς) μηχανικῆς λαμπρᾶν» (Ἐφημ. τοῦ Φῶς ἀρ. 213, τοῦ ἔτ. 1891), προστίθουσιν ὁμῶς «ἀλλ' αἱ πύλαι δὲν λύουσιν τὸ ζήτημα· καὶ ὁ κ. Μπαίττιχερ ἔχει ἀνάγκην πύλῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς· οὐδεμία δ' ἀνάγκη νὰ ἐμμείνωμεν ἐν τούτῳ». Ὑπολείπεται λοιπὸν μόνον «τὸ περιτείχισμα, ἢ ἀκριβέστερον τὸ ὑποικοδόμημα αὐτοῦ, ὅπερ φέρεται χαρακτῆρα τείχους, κατεσκευασμένου χάριν ἐρείσματος», ἀλλὰ τὸ περιτείχισμα δὲν εἶναι πλῆρες, τοῦθ' ὅπερ ὁ ἀπῆρτεϊτο προκειμένου περὶ φρουρίου.

«Εἰς ἐξέτασιν ὑπὸ ἐποψὴν τῆς ὀχυρωματικῆς δύναται νὰ ὑποβληθῇ μόνον ἡ ζώνη τοῦ ἐκ τείχους κύκλου, ὅστις ἀποτελεῖται ἐξ ἀναμφισβητήτων τειχῶν ἐν εἰδει ὑποβλημάτων (Futthermauer) καὶ ἐρείσματος ἀνδρῶνα (Terrassenstützmauer), ποικιλλόντων τὸ ὕψος (ἀπὸ 1 — 10 μέτρ.)», λέγει ὁ στρατηγὸς Σραΐδερ, παρατηρῶν ταῦτοχρόνως ὅτι ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἀπαντᾷ χάσμα πλάτους 300 περίπου μέτρων.

(Ἀκολουθεῖ).

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΛΙΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Δάκρυα καὶ δροσός.

VIII.

Ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ἐν τούτοις ἀλλαχού εἶχε τὴν αἰτίαν αὐτῆς: Ἐμελλε νὰ παραστῇ οὐχὶ πλέον ἐν τῷ ἐπισήμῳ τίτλῳ τοῦ καθηγητοῦ, ἀλλ' ἐν τῷ ἀπλῶς κοινωνικῷ τίτλῳ τοῦ εἰς τὴν ἐσπερίδα προσκεκλημένου, ἀπέναντι τῆς Εὐχῆς δὲ Μαλφάρ.

— Μέχρι τοῦδε, ὅσον δὴποτε καὶν προσεπάθησε νὰ καταπνίξῃ τὴν ιδέαν, ὅσον δὴποτε καὶν ἐπέμεινεν ἵνα διαψεύσῃ τὴν κρυφίαν συναίσθησιν τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὁ Ἰωάννης παρετήρησε καὶ διέγνω μεταλλαγὴν τινα ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς τῆς ἀγαπωμένης κόρης συμπεριφορᾶς. Τὰ θέματα αὐτῆς ἦσαν πολλῶ μακρότερα καὶ πολλῶ μᾶλλον πεφροντισμένα ἢ πρότερον. Ἐν καιρῷ τοῦ μαθήματος πλέον ἢ εἰκοσάκις εἶχε συναντήσῃ τὸ γλυκὺ καὶ διαυγὲς βλέμμα προσηλούμενον ἐπ' αὐ-

*) Ἰδ. ἀριθ. 4, σελ. 79—80.

τοῦ· κατὰ τινὰ τοιαύτην ἀνταλλαγὴν βλεμμάτων μά-
λιστα, τὸ παρθενικὸν ὄμμα κατεβιβάζετο αἰφνιδίως,
καὶ ζωηρὸν ἐρύθημα ἐπεγύθη ἐπὶ τῶν τρυφερῶν πα-
ρειῶν. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξε σχεδὸν σκληρὸς ἐν τῇ
αὐστηρότητι μεθ' ἧς παρετῆρει τὰ θέματα.

Οὐδέποτε ἀπηύθυνε τὸν λόγον πρὸς τὴν δεσποι-
νίδα δὲ Μελφάρ· οὐδέποτε καὶ ἐξήτασεν αὐτὴν κατὰ
τὸ μᾶθημα, προδήλως ἀρίνων κενὴν τὴν θέσιν αὐτῆς
ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐπερωτήσεων, ἃς προέτεινεν εἰς ὅλον
τῶν λοιπῶν μαθητριῶν τὸν ὄμιλον. Ἡ νεαρὰ κόρη
τάχιστα κατενόησε τὰς ἐκφάνσεις ταύτας· ἀλλὰ μὴ
ἔχουσα ἔτι πείραν τοῦ βίου ἀρκοῦσαν αὐτῇ ἵνα μαν-
τεύσῃ ὅποιον ἐνέκλειε μυστήριον ἢ ἀγέρωχος αὐτῇ
στάσις καὶ ἡ μηδὺλως ἀποκρυπτομένη δυσμένεια,
συνησθάνθη ἀνερμήνευτον θλίψιν καὶ συνέλαβεν σφο-
δρὸν πείσμα πρὸς τὸν νεαρὸν διδάσκαλον.

Ὅτε ἔμαθε τὴν περὶ τῆς ἐσπερίδος ἀπόφασιν τῆς
κ. Κολλάρ κατατείλασα ἐπιμόνως τὴν ἄκακον ἐπι-
θυμίαν ἵνα παρευρεθῇ ἐν αὐτῇ, ἐπληροφόρησε τοὺς
συγγενεῖς αὐτῆς ὅτι τῇ ἐπιτρέπεται νὰ διέλθῃ πα-
ρ' αὐτοῖς τὸ ἡμερονύκτιον ἐκεῖνο. Τότε, ὡς ἦν ἐπόμε-
νον, ὁ ἀγαθὸς πάππος προσελθὼν, παρέλαβε τὴν ἐγ-
γόνην αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐσπέραν ὁ Ἰωάννης, συνοδευ-
μενος ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης παρου-
σιάζετο εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀπλῆς οἰκογενειακῆς ἐορ-
τῆς, ἡ γλεκεῖα μορφή τῆς πεφιλημένης κόρης οὐδό-
λως ἐφάνη ὅπως θείλῃ τὸ βλέμμα αὐτοῦ.

ΙΧ.

Τὰ πάντα διετάχθησαν ἄριστα.

Ὁ ἀμμόστρωτος καὶ χλωδῆς περίβολος ἀπῆστρα-
πτεν ὑπὸ τὴν δίκην ἡμέρας ἀπλετον φωταγώγησιν
αὐτοῦ. Πανταχοῦ, ἐπὶ τεταμένον σχοινίων, ἢ καὶ ἐν
τῷ βῆθει τοῦ ἐρατεινῶς ζοφώδους σωροῦ, ὃν ἐσχημά-
τιζον τὰ πυκνόφυλλα δένδρα καὶ τὰ ἄλση τῶν ζυγίων,
ἐσελγίζον βενετικοί, ἰαπωνικοὶ καὶ Ἰνδικοὶ φανοί,
καλλιφεγγεῖς δὲ λυχνίσκοι, οἶονεῖ ἀναθρώσκοντες
ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐκδύμουν δίκην λαμπερῶν περιθω-
ρίων τὰς ρίζας τῶν ὀγκωδῶν κορμῶν.

Κομφαὶ τράπεζαι τοῦ κήπου καταλλήλως διεσκευα-
σμένα, ἐβόσταζον τὰ ἀπαραίτητα ἐξ οὐλοῦ καὶ σιν-
νικοῦ σκεύη. Ἐπὶ πηγμάτων ἐν τάχει ἀπαρτισθέντων,
θέατρον αὐτοσχέδιον κατεῖχε τὴν μίαν τῶν γωνιῶν
τοῦ τοίχου, τὸ δὲ διὰ φωτον προσκλήνιον αὐτοῦ ἀπετε-
λέσθη ἐκ λυχνίων κεκρυμμένων ὑπὸ τοὺς πυλῶνας
κεκοσμημένους καλλιτεχνικῶς.

Τινὲς τῶν δεσποινίδων ἦσαν ἐπιτετραμμέναί τῷ
ἐργατικῷ μέρει τῆς ἐορτῆς· δέκα δηλονότι ἐξ αὐτῶν
φέρουσαι εὐπτυχα περιζώματα μετὰ πλουσιῶν τριχά-
πτων ἢ κροσσῶν, προσέφερον τὸ τέτον καὶ τὰ γλυ-
κύποτα.

Ὅκτὼ νεκνίδες ἀπετέλουν τὸν θεατρικὸν θίσκον·
τρεῖς δὲ ἐμελλον νὰ ψάλῃσιν ᾠδὰς ρωμαντικῆς.

Ἐδραι καὶ ἀνάκλιντρα ὠρίσθησαν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν

κεκλημένων, διότι, ὅσην ᾤετο καὶ ἦτο ἡ διακεχυ-
μένη φαιδρότης, ἔδει ἵνα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει αἱ ἀτο-
μικαὶ ἀποστάσεις, τηρηθῇ ἡ τάξις, καὶ προστατευθῇ
ἡ ὑπεροχή· οὕτω δέ, μεθ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν
χαρὰν, οἱ κεκλημένοι αἰσθανόμενοι τὴν ἀόριστον ἐκεί-
νην στενοχωρίαν τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῆς αὐστηρᾶς
τῶν κανόνων τηρήσεως, διέμενον ἄφωνοι καὶ λαθραῖοι
θεαταί, καίπερ ἐστεφανωμένοι δι' ἀνθέων καὶ κατὰ-
φορτοὶ ἐκταίνων.

Καὶ αὐτὰ τὰ δίπτυχα καὶ γλυκύσματα ἐτήρουν οἶο-
νεὶ ἐπίσημον χαρακτῆρα, καὶ ἡ κλίμαξ, ἣν παρουσιάζ-
ζον τὰ εἶδη τῶν γλυκεῶν ποτῶν, δὲν ὑπερέβη τὸν μέ-
σον ὅρον τὸν ποικίλλοντα μόνον ἀπὸ τοῦ γαλακτώ-
ματος ἐξ ἀμυγδάλων μέχρι τοῦ ἐκθλίμματος ἀνίσου
Marie-Brizard.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ ἐορτὴ θὰ ἔλθοι κατὰ τὰς ἐξ ὥρας,
τὴν δ' ἐπιούσαν οἱ οἰκότροφοι θὰ ἐκοιμῶντο μέχρι
τῶν 7. Πέραν τοῦ σημείου τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ
προβῇ καὶ ἡ μάλλον ἐκτακτος παράτασις.

Ἡ κ. Δαήλ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν διευθύντριαν,
πλησίον δύο κυριῶν τῆς κοινωνίας τῆς μοιραζούσης
τὸν χρόνον τοῦ βίου αὐτῆς εἰς Παρισίους, Νίκαιαν,
καὶ τὰ λουτρά τῆς Τρουβίλλης. Ἐτήρει δὲ τὴν Ἑλέ-
νην μεθ' ἑαυτῆς.

Ὁ Ἰωάννης, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἐπιφυλά-
ξεως, ἐτοποθετήθη εἰς ὀπισθίαν σειρὰν ἐδρῶν, ἔτοι-
μος νὰ ἐπιδείξῃ θεαματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐπυφη-
μῆσιν τόσῳ μόνον, ὅσῳ θ' ἀπῆτει ἀπαραιτήτως ἡ
περίστασις.

Τὸ μουσικὸν τεμάχιον ἐξετελέσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ζωηροτάτων ἀνευφημιῶν· τὸ δὲ τέτον, λίαν εὐτυχῶς,
δὲν ἦτο κακῶς παρεσκευασμένον, ἀνέδειξε δὲ τὰς
εὐεΐδεις· τὰς αὐτοσχεδίους θεραπαινίδας ἀξίας συγ-
χαρητηρίων εἰλικρινῶν.

— Τὸ ἔκαμαν αἱ Ἀγγλίδες μας· διηρμήνευσεν ἡ
γενικὴ ἐπιστάτρια τῆς σχολῆς.

Ἡ πληροφορία αὕτη δοθείσα, ἐν ᾗ οὐδεὶς ἐζήτηε αὐ-
τὴν, ἐφάνη παραγαγοῦσα εὐάρεστον ἐντύπωσιν ἐπὶ
τῶν θεατῶν. Τοῦλάχιστον, ἐσκέψαντο οὗτοι, αἱ κό-
ραι ἀνατρέφονται· ἐδῶ δὲ εἶναι ἀπλαῖ bas-bleus·
ἔχουσι καὶ γνώσεις οἰκονόμων.

Ἄλλ' ἡ εὐαρέσκεια ἐξεδηλώθη τελείως, ὅτε ἡ
αὐτὴ ἐπιστάτρια ἠξίωσε νὰ πληροφορήσῃ τὰς γείτο-
νας αὐτῇ κυρίας ἀρκούντως μεγαλοφῶνως, ὅτι αἱ δε-
σποινίδες αὗται διορθῶνται μόναι τὰς κλῖνας των».

— Ὡ! ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὅλως διόλου ἀγροτικόν!
ἀνέκραξε, γελῶσα, διὰ μέσου τῶν ἀμερικανικῶν αὐ-
τῆς ὁδόντων ἡ ἑτέρα τῶν γειτόνων τῆς κ. Δαήλ.

— Ἡ ἄλλη δὲ προσέθηκε:

— Αἱ καυμέναι αἱ κόραι! ταῖς χρειάζεται αὐτὸς
ὁ ἀντιπερισπασμός· ἂ! ἂν ἠμπορούσαμεν νὰ διορθώ-
νωμεν μόναι τὰς κλῖνας μας, καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες
τοῦ κόσμου! . . .

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἔσματος.

Μικρόσωμος δεκαπενταετής Παρισιανή, διὰ λεπτῆς
ἀλλὰ λίαν γεγυμνασμένης φωνῆς, ἐλαρύγγισεν αἰσθη-

ματικὸν ἄσμα, ὅπερ ἔτυχε τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἐπαναληρθῇ κατ' αἵτησιν τῶν ἀκροατῶν.

— "Α! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ ἐπιτάτις, ἥτις εἶχε χαρκιτῆρα λίαν διχχυτικόν· μᾶς ἐλλείπει ἡ καλλίστη ἀοιδός μας, ἡ δεσποινὶς δὲ Μελχάρ.

Ἡ λέξις αὕτη ἀπήχησε μακρὸν ἀντίκτυπον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἰωάννου. . . Ἦτο λοιπὸν Ἐκείνη τελεία πρὸς τὰς ἀπειρήσεις τῆς κοινωνίας· ἔψαλλε καλῶς.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ παρουσιάσθη ἡ δευτέρα ἀοιδός· ἦτον ἡ δεσποινὶς Βαίκελαιν.

Ἡ κ. Κολλάρ ἐψέλλισε κρυφίως πρὸς τὴν κ. Δαήλ·
— Ἰδοὺ! εἶναι ἐκείνη.

Ἡ Ἰλδα ἐφάνη θαυμασία, ὃ δὲ Ἰωάννης, καίτοι σταθερὸς πᾶντοτε εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, ἡσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν θάμβους τινός. Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ ρωμαλέα Σκωτίς ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς παρομοίαν λαμπρότητα.

Ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐπιτήδευσις· ἡ πυρρὰ αὐτῆς κόμη, πεπυκνωμένη εἰς πλουσίους βοστρύχους ἐπὶ τῶν κροτάφων, περιεπλαίσιουν τὴν μορφήν αὐτῆς ὡς ξανθοπύρρυνος στέφανος· οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς διέχον λάμψιν σπασφειρώδη, καὶ τὰ ἐρυθρὰ αὐτῆς χεῖλη διηνοίγοντο ὡς ὁ ὥριμος καὶ δροσώδης καρπός. Περιθωράκιον διαγρᾶφον τὰς ἀγαλαματώδεις τοῦ κορμοῦ γλαφυρότητας, καὶ ἐλαφρῶς ἐσκαμμένον, ἀπεκάλυπτε λαιμὸν ἀφρόλευκον καὶ ἀνέτως προσηλούμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, οὓς τὸ βλέμμα ἐμάντευεν ὠραίους ὑπὸ τὸ μετὰξινον περίβλημα, ἐκ τῶν βραχειῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου προέβαλλον ὠριότατοι καὶ ἀρμονικῶς στρογγύλοι βραχίονες.

— Εἶναι πολὺ ὠραία! ἀπήντησεν ἄπλως πρὸς τὴν κ. Κολλάρ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου.

Ἡ Ἰλδα στᾶσα ὀρθὴ πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον ἔμελε μετὰ πολλῆς καλαισθησίας ἀγγλικὸν ρωμαντικὸν ἄσμα, προῖον ζωηρᾶς ποιήσεως, τὸ τιτλοφορούμενον «Blue bells of Scotland». Ἐγνώριζεν ἄρα ὁποία σπουδαία πρᾶξις, αὐτὴν ἔχουσα ὡς ἀντικείμενον, διεδραματιζέτο περὶ αὐτὴν τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ; Ὅχι βεβαίως· ἀλλὰ, μήτοι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυταῖς τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ἐνστικτον, ὅπερ αὐτομάτως ὑποδείκνυσιν αὐταῖς τὰς κρίσιμους καὶ ἀποφασιστικὰς ἐν τῷ βίῳ στιγμὰς; Ἀναμφιβόλως ἐσκέψατο τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἀκίνητος ἐν τῇ σκιερᾷ γωνίᾳ ἦν κατεῖχεν, ἡσθάνετο τὴν καρδίαν ἐξωγαμωμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἀνταλογιζόμενος τὸν τρυφερόν τοῦτον ἔρωτα, ὃν ἀπώθει, καὶ τὸν ἐπίσης αγνόν, δι' οὗ ἄλλη τις ἐπλήρου τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἐψαλλε χάριν αὐτοῦ ἡ δυστυχὴς κόρη, μηδὺλως ὑπονοοῦσα ὅτι ἡ ἀνέκφραστος ταραχὴ ἦν τῇ στιγμῇ ταύτῃ προὔξενει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νεανίου, ἀκουσίως αὐτῆς, ἀπέβαιεν ὑπὲρ τῆς ἀδιαφόρου καὶ ἐγωῦστικῆς ἀντιζήλου, ἥς τὴν ἀπουσίαν ἐκεῖνος ἐθρῆναι σιωπηλῶς.

Ἀλλὰ τὰ δευτερόλεπτα ταχέως διέρρευσαν· ἡ Ἰλδα κατήνεγκεν ἀληθῆ θρίαμβον, ὅστις ἀνέδειξεν αὐτὴν ὠριότεραν ἔτι. Προσελθοῦσα ἐκάλισσε μετριο-

φρονῶς μεταξὺ τῶν συντρόφων αὐτῆς, κρυφίως δ' ἐκείθεν ἀνεζήτει τὸ βλέμμα τοῦ διδασκάλου· παρατήρησε τότε αὐτόν, τὴν κεφαλὴν ἔχοντα μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ καλύπτοντα τὸ πρόσωπον, ἀναμφιβόλως ὅπως κρύψῃ τὰ δάκρυα ἅπερ δὲν ἠδύνῃθη νὰ συγκρατήσῃ τρέμοντα ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ.

Ἐν τέλει δύο ἐκ τῶν μεγάλων κυριῶν ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς ἀπελεύσεως. Εἶτα, βαθμὴδόν, αἱ τυπικαὶ κατὰ τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς δεξιώσεις διεδέξαντο ἀλλήλας πολλάκις ἐπαναληφθεῖσαι, καὶ ὁ κύκλος περιωρίσθη εἰς μικροτάτην ὁμήγυριν, ἀποτελουμένην ὑπὸ τῶν κυριῶν Δαήλ καὶ Κολλάρ, τῆς γενικῆς ἐπιστάτιδος, γρῆκας τινὸς φίλης τοῦ οἴκου, καὶ τριῶν ἐκ τῶν μεγχειτέρων τοῦ οἰκοτροφείου μαθητριῶν. Ὁ στενὸς ἐκεῖνος ὁμιλος ἀπέσχε πλεόν τῶν τετριμμένων φιλοφρονήσεων, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν στωμύλῃν ἐπίδειξιν πνεύματος καὶ χαριτολογίας, λίαν εὐφυοῦς, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ἠμποδίσε τὴν διευθύντριαν τοῦ νὰ ὠθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν μέχρι τοῦ περὶ γάμου θέματος.

— Ἐνθυμείσθε, ἀγαπητὴ φίλη, λέγει ἡ κ. Κολλάρ πρὸς τὴν γείτονα αὐτῆς, ἐνθυμείσθε τὴν Μάουδ Χόλιδαιν, ἥτις ἐξῆλθε τῆς σχολῆς ἡμῶν μὲ λευκὸν πέπλον καὶ ἄνθη πορτοκαλέας;

— Ἄν τὴν ἐνθυμοῦμαι; τὴν ἀγαπητὴν μικράν! ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ τὴν ἐφόρεσα τὸ στέφανον.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ κ. Δαήλ· ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐδῶ;

— Ναί· ἡ Μάουδ ἦτον ὀρφανή· ἐνυμφεύθη τὸν ἐξάδελφόν της, ὅστις ἦλθεν ἐπίτηδες ἐκ τοῦ Τεξᾶς νὰ περλάσῃ ὡς σύζυγον τὴν μνηστὴν αὐτοῦ.

Ἡ ὑπόμνησις ἦν ἐπικαιροτάτη, ἐπέτρεψε δ' εἰς τὴν κ. Κολλάρ, διὰ συνειρμοῦ ἰδεῶν, νὰ προβάλῃ τέλος τὴν προμεμελετημένην ἐρώτησιν.

— Καὶ ὑμεῖς, κυρίε Δαήλ, δὲν σκοπεύετε ν' ἀναδείξῃτε μετ' οὐ πολὺ νεανιδά τινα δευτέραν θυγατέρα τῆς μητρὸς σας;

Ὁ Ἰωάννης ἠρυθρίασε καὶ ἀπήντησε μειδιῶν.

— ὦ! ἐγὼ, κυρία, φρονῶ ὅτι ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται πλησίον μου μήτηρ τοιαύτη, οἷας ὁ Θεὸς σπανίως παρέχει ἐν τῷ κόσμῳ, θὰ μοὶ ἀρκῇ ν' ἀποθῶ ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ πᾶσάν μου ἀγάπην, πᾶσάν μου εὐδαιμονίαν, πᾶσαν φιλοδοξίαν μου· δὲν σκοπεύω νὰ νυμφευθῶ ἀκόμη, ὡς βλέπετε.

Τέλος! ἡ ἀπόφασις ἐξηνέχθη δημοσίᾳ, ἡδυνομένη ὑπὸ τοῦ μειδιάματος, λεπτυνομένη ὑπὸ τῆς μεγαγχολικῆς καὶ γλυκείας ἐκείνης φωνῆς.

Ἡ μίσος Βαίκελαιν εἰδοποιήθη.

Οὐχ' ἦττον ὁ Ἰωάννης προέβρων τοὺς λόγους τούτους δὲν ἐφάνετο ὁμιλῶν περὶ συνοικεσίου ὀριστικῶς προτεινομένου αὐτῷ· ἀλλ' ἐξέφρασε καθαρῶς καὶ διὰ τόνου μὴ ἐπιτρέποντος ν' ἀπατηθῇ τις περὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, τὴν ἀμετάκλητον τῆς βουλήσεως αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Ἡ Ἰλδα ὑπέστη τὸ τραῦμα δίχως νὰ ὑποκύβῃ. Ἀνέμενε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ· τότε ἐγερθεῖσα, ὑπεκλίνατο μετὰ χάρι-

τος, ἀλλ' οὐδείς ἔμαθεν ἂν ἐκοιμήθη ἢ ἔκλαυσε τὴν νύκτα ἐκείνην.

Τῇ ἐπιούσῃ ἡτοίμασε τὰ κιβώτια αὐτῆς, καὶ τῇ μετεπιούσῃ κατέλιπε τὸ ἐκπαιδευτήριον.

X.

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον ἡ Αἴνα, εὔρε τὸν κῆπον πλήρη ἔτι ἐκ τῶν λειψάνων τῆς ἐορτῆς. Ἀλλ' ἡ φιλαυτία αὐτῆς τὴν ἐκώλυσε τοῦ νὰ ἐκζητήσῃ πληροφορίας παρὰ τῶν συντρόφων αὐτῆς, ὧν οὐδεμία τῇ παρέσχε τοιαύτας αὐθορμητικῶς.

Δύο ἡμέραι διέρρευσαν. Ὅτε ἡ ζωηρὰ φαιδρότης τῆς Ἰλδᾶς ἐπαύσατο ἀντηχοῦσα ἐντὸς τοῦ ὑπὸ πρασίνων δικλιδῶν σκιαζομένου οἰκήματος, οἶονεὶ σιγῇ-λὴ οὐμίχλη περιεχύθη ἐν αὐτῷ.

Αἱ νεάνιδες εἶχον ὀνομάσει τὴν νεαρὰν Σκωτίδα «Ὑπολαΐδα», ἀλλ' ἤδη ἡ ὑπολαΐς ἀπέπτη, φεῦ! μηδὺλως προδοῦσα εἰς τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα ὅτι καὶ αὕτῃ ἐπίσης, τὸ τάλαν φαίδρον πτηνόν, ἔκρυπτε βαθὺ ταῦμα ὑπὸ τὴν πτέρυγα. Ὁ Ἰωάννης παρευθὺς ἀντελήφθη τῆς μελαγχολίας τῆς περιχυθείσης ἐν τῷ οἰκήματι· βλέπων δὲ τὴν τᾶξιν αὐτοῦ στερηθεῖσαν τοῦ ζωτικῷ αὐτῆς στοιχείου, περιέπεσεν εἰς σκέψεις σοβαράς.

— Οὕτω λοιπὸν εἶναι ὅλος ὁ βίος ἡμῶν, . . . ἐσκέφατο· διηνεκεῖς μόνον λύπαι καὶ διηνεκεῖς ἀποχωρισμοί; Ἡ κόρη αὕτη, χθὲς ἔτι τοσούτῳ εὐδαίμων, τοσούτῳ ζηλωτῇ πάσχει σήμερον ὡς πάσχω ἐγώ, οἱ δὲ ὁμοειδεῖς ἀμφοτέρων ἡμῶν πόνοι οὐδὲ ὅλως δύνανται νὰ παραμυθίσωσιν καὶ καταπραύνωσιν ἀλλήλους: Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ μυστηριώδης τῆς ἀνθρωπίνου εἰμαρμένης νόμος ὁ ἀναποφεύκτως ἐπιβάλλων δοκιμασίας οὕτω πικράς; πρὸς τί νὰ εὕρω τὸν ἔρωτα τῆς Ἰλδᾶς ἐκεῖ ἔνθα ἐπεθύμουν νὰ εὕρω τὸν ἔρωτα . . . ἐτέρας τινός;

Ἔστη, μὴ θέλων νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ἐκ φόβου μὴ ἡ ὑπ' αὐτῶν διεγερμένη θλιψὶς ἀποβῇ αἶφνης πικρὸς τῆς συνειδήσεως ἑλεγχος.

Τὸ μάθημα ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῆς ταραχῆς τοῦ νέου καθηγητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ὠμίλησε μετὰ τινος χαυνότητος, ἀσυναρτήτως καὶ ἀφρημένως, τὸ πνεῦμα ἔχων πληρὲς ἰδεῶν ὅλως ἀσχέτων πρὸς τὸ μάθημα. . . Ὅθεν ὁ λόγος αὐτοῦ εἶχε χαρακτηρὰ κόρου καὶ μελαγχολίας, μηδὺλως διαφυγόντα τὴν ἀτενὴ ὀξυδερκίαν τῶν μαθητριῶν.

Κατὰ τὸ ἐπικολουθησαν διχλεῖμμα, τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μόνον θέμα τῆς συνδιαλέξεως.

— Παρατηρήσατε σήμερον τὸν κ. Δαήλ; ἠρώτησε μικρόσωμος καὶ ἰσχνὴ κόρη, γοργόν καὶ ζωηρὸν τὸ βλέμμα ἔχουσα, ἥτις, ἐπωφελομένη τὴν ἀπέλευσιν τῆς δεσποινίδος Βαϊκκλαιν, κατέλαβεν ἡδὴ τὴν πρῶτην θέσιν μεταξὺ τῶν συντρόφων αὐτῆς.

— Ναί, βεβαίως, ἀπεκρίνατο γελῶσα Ἀγγλὶς τις· ἂν πιστεύσῃ τις τὰ φαινόμενα, δύναται νὰ ᾔσῃ βέβαιος ὅτι κλαίει διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἰλδᾶς. . .

δὲν συμφωνεῖς καὶ σύ, Ζεννύ, ὅτι θ' ἀπετέλουν ὥραιον ζεῦγος οἱ δύο τῶν;

— Ἰσως, Ἀδα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν φρονῶ τοῦτο.

— Κ' ἐγὼ φρονῶ ὅλον τὸ ἐναντίον· ὑπέλαβε φωνή τις ὀλίγον ξηρὰ. Αἱ συνδιαλεγόμεναι ἐστάφησαν μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ λαλήσασα ἦτον ἡ Αἴνα.

Ναί, ἡ Αἴνα, ἡ Αἴνα ἡ γλυκεῖα καὶ ἀδιάφορος· καὶ εἶχε συνεσπασμένα τὰ γλαφυρὰ τόξα τῶν ὀφρύων, καὶ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ἑκφρασιν δυσαρσεκείας τινός ἀγνώστου τέως καὶ ὅλως πρωτοφανοῦς παρ' αὐτῇ. Ἡ κόρη ἐφάνετο παραδόξως νευροπαθὴς.

— Ἀληθινὰ, δὲν ἐννοῶ πῶς εἰμπορεῖτε νὰ φαντάζεσθε τόσον γελοίους συνδυασμούς.

— Γελοῖα εἰσὶν οὗ, νὰ ὀργίξῃσαι οὕτως· εἶπε μετὰ τινος ὀξύτητος ἡ δεσποινὶς Ζεννύ — κ' ἔπειτα ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐλέγομεν, ὁ καθείς θὰ τὸ ἔλεγεν εἰς τὴν θέσιν μας· καὶ ἐξ ὧν μᾶς μόνη σύ δὲν ἤξευρες ὅτι οἱ πάντες βλέπουσι.

— Τί λοιπὸν βλέπουν πάντες;

— Ὅτι ἡ Ἰλδα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον χθὲς διότι μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ, καὶ σήμερον ὁ κ. Δαήλ ἐφάνετο πολὺ σκυθρωπός.

— Καὶ σύ συμφωνεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Δαήλ θὰ ἠδύνατό ποτε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἰλδαν;

— Καλὰ! . . . εἶπεν ἡ Ἀδα· καὶ ἂν αὐτὸ ἐπραγματοποιεῖτο, τί θὰ εἶχε τὸ παράδοξον; ἂν ὁ κ. Δαήλ δὲν εἶπε τίποτε, τὸ ἐπραξεν ἐπειδὴ εἶναι ἀνθρωπος καλῆς ἀνατροφῆς· ὡς πρὸς τὴν Ἰλδαν δέ, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἔμεινεν ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ κ. Δαήλ.

Ἡ Αἴνα ἀπάντησε τραχέως:

— Ὁ κ. Δαήλ πολὺ καλὰ ἔκαμε νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε.

— Καὶ διὰ τί, παρακαλῶ;

— Διότι ὅταν εὐρίσκηται κανεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ κ. Δαήλ, δὲν ὑψώνει τὰς ἀξιώσεις του μέχρι κόρης, ὅποια ἡ Ἰλδα εἶναι διδάσκαλος, εἶναι πτωχός.

Ἡ Ἀδα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Πολὺ ὑψηλὰ κρατεῖτε. ἀγαπητῇ μου δεσποινίς δὲ Μαλφάρ, εἶπεν ἐντεινούσα τὰς λέξεις.

Γνωρίζω ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν πολὺ ὀλίγον τοὺς τιμᾶτε τοὺς καθηγητάς· ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς μεταχειριζόμεθα διαφορετικῶς· ὡς πρὸς τὴν πτωχίαν, δύναται νὰ ᾔσῃ ἐλάττωμα διὰ μίαν κόρην, ἥτις ἐξάπαντος χρειάζεται προῖκα, εἰς τὴν χώραν σας, ἀλλὰ δι' ἑνα ἄνδρα, ποτὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀσύγνωστος ἑλλειψίς. Καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ νύξῃ αὐτὴν ὀξύτερον, προσέθηκε:

— Ἀφ' ἐτέρου σ' εὐχαριστῶ καὶ ἐκ μέρους τῆς Ἰλδᾶς, καὶ ἐκ μέρους ἡμῶν· ἔσο βεβαία, ὅτι δὲν τρέχεις σὺ τὸν αὐτὸν κίνδυνον· ὁ κ. Δαήλ δὲν θὰ ζητήσῃ ποτὲ τὴν χεῖρά σου.

— ὦ! μόνον αὐτὸ θὰ ἔλειπε! ἐψέλλισεν ἡ Αἴνα, ἀνέκφραστον περιφρόνησιν ἐκδηλοῦσα διὰ τε τῆς φωνῆς καὶ τοῦ μορφασμοῦ.

Ἐνταῦθα ἔληξεν ἡ συνδιαλέξις.

Ἐν τούτοις ἡ Εὐελίνα ἡσχύοντο καθ' ἑαυτὴν δι' ὅ, τι εἶχεν εἶπει. Ἀνεμιμνήσκτο τῆς ἐκπλήξεως ἣν εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ βλέμματι τῶν δύο αὐτῆς συντρόφων καθ' ἣν στιγμὴν διετύπου τὸ πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς πτωχοὺς αἶσθημα αὐτῆς· ἐν τῷ βῆθει δὲ τῆς καρδίας αὐτῆς ἡσθάνετο λαλοῦσαν φωνὴν τινα ἣτις ἐπέπληττεν αὐτὴν ἐπειδὴ ἐξέφρασεν ἰδέαν ἣν οὐδ' ὁλως ἡσπάζετο. Ἄλλ' ἵνα καθησυχάσῃ ἑαυτήν, ὁλοτελῶς, τὴν τε κρίσιν καὶ τὴν λύπην αὐτῆς ἐπέριψεν ὡς ἀποτελέσματα εἰς τὴν φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἣν ἀκαταμαχῆτως ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ νεαρὸς διδασκαλός. Ὡ, ναί! ἡσθάνετο καθ' ἐκαστὴν κραταιούμενον τὸ μῖσος τοῦτο, ἐν ταῖς στιγμαῖς τοῦ φθόγου καὶ τῆς ὀργῆς αὐτῆς, καὶ ἐνόει ὅτι ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν δέουσαν ροπὴν εἰς τὰ αἰσθηματὰ τῆς ταῦτα· ὦ, ναί! ἡσθάνετο βδελυγματὴν πρὸς τὸν κ. Δαήλ!

Ὅτε, λήξαντος τοῦ διαλείμματος ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς σχολῆς, παρετήρησε παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου λευκὸν τεμάχιον χάρτου δεδιπλωμένου εἰς τέταρτον. Ἀγνοῶ ὅποια δύναμις περιεργίας ὤθησεν αὐτὴν πρὸς περισυλλογὴν τοῦ ἐλθμονημένου ἐκείνου κέρματος· ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν ἐστιλβωμένον χάρτην καὶ ἀνέγνω γραμμὰς τινάς, ἐξ ἡμισείας γαλλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ γεγραμμένας. Ἦσαν οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ ᾠσματος *Blue bells of Scotland*:

«After years of life to-gether» . . .

«μετὰ ἐτῶν συμβίωσιν ὁμοῦ» . . .

XI.

Ἄλλὰ τὴν λέξιν *years*, ἔτη, ἡ χεὶρ τῆς Ἰλδας, — ἡ Εὐελίνα ἀνεγνώρισε τοῦτο προφανῶς, — ἡ χεὶρ τῆς Ἰλδας εἶχεν ὑποκαταστήσει διὰ τῆς λέξεως *months*, μῆνες· κάτωθεν δὲ ταύτης εἶχε προσθέσει ἀπλῶς: *never*, ποτέ.

Ἡ Λίνα εἶδε κηλιδά τινα ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ταύτης λέξεως· ἀρχὴ γε, δάκρυ πεσὼν κατέβρεξεν αὐτήν, ἥ μὴ ἡ νυκτὶα δρόσος ἐπαφῆκε τὸ λεπτὸν αὐτῆς ἵχνος ἐπὶ τῆς θλιβεραῆς φράσεως;

Τὴν ἐπιοῦσαν μεγάλῃ ταραχῇ ἐπεκράτει ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ· ἐπιστολὴ τις σταλεῖσα παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ἐδήλου εὐσεβῶς τῇ διευθυντρίᾳ ὅτι οὗτος ἀδυνατεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφεξῆς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ ἐν τῷ καταστήματι.

Εἰδοποιούσα τὰς ἐκπεπληγμένας νεάνιδας περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ κ. Κολλάρ, ἔκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ, ὡς παρὰ μὴτιαν τινά, τὰ ἐξῆς:

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. Δαήλ θὰ συναινέσῃ ἐπὶ τέλους νὰ συνεχίσῃ τὸ σχολικὸν ἔτος, ὅπερ τοσούτῳ λαμπρῶς, τοσούτῳ εὐτυχῶς ἤρξατο· ἐλπίζω, ἐπίσης, δεσποινίδες, ὅτι θὰ προσπαθήσῃτε νὰ ἐπωφεληθῇτε ἐκ τῶν λαμπρῶν τούτων μαθημάτων, ἅτινα ἐπ' ὀλίγον μόνον ἐφεξῆς θ' ἀκούσῃτε.

Μετὰ μεγάλῃς δὲ χρεῶς ἐγένετο δεκτὴ τῇ ἐπιοῦσῃ ἡ πραγματικὴ τῆς ἐλπίδος ταύτης.

Ὁ Ἰωάννης κατέλαβεν ἐκ νέου τὸ ἀνάκλιντρον

αὐτοῦ μετὰ μελαγχολικῆς σοβαρότητος, ἣτις καθίστα αὐτὸν συμπαθέστερον ἔτι.

Μόνῃ ἡ Λίνα ἀπέδειξε πείσμα.

— Ὡ! εἶπεν· ἤμην βεβαιότατη· 50 φρ. κατὰ μῆνα εἶναι πάντοτε ἀρκετὰ εὐπρόσδεκτα εἰς πτωχὸν ἄνθρωπον.

— Σιώπησε! ἀνέκραζεν ἡ Ἄδα μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐξ ἀγανακτήσεως· δὲν ἔχεις καρδιάν!

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγίς δὲν παρετήρησε τὸ αἰφνίδιον ἐρύθημα ὅπερ ἐφοίνικισε τὰς παρειὰς τῆς Λίνας.

Ὁ τελευταῖος πρὸ τῶν παύσεων μὴν ἐπῆλθε ταχύς. Ἦν οὗτος ὁ Ἰούλιος, ὁ φέρων τὸ ἀφόρητον καὶ ἐκνευριστικὸν καῦμα τοῦ παρισιανοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἀνακοπτόμενον ἔστιν ὅτε, ὑπὸ καταιγίδων καὶ θυελλῶν.

Πρῶτον τινὰ ὁ Ἰωάννης παρέδωκεν ὡς θέμα συνθέσεως τὸν ἀκόλουθον στίχον τοῦ Λαφονταίν.

On assouvent besoin d' un plus petit que soi».

«Συχνάκις λαμβάνει τις ἀνέγκη καὶ τῶν κατωτέρων αὐτοῦ».

Ἀνέπτυξεν αὐτὸν λεπτομερῶς, καὶ ἐπιμελῶς κατέδειξε τὸ μέγα αὐτοῦ ἠθικὸν πόρισμα, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀποχρώσεις, τὸσον ὑπὸ τὴν αἰσθηματικὴν ἐποψὶν τῆς μεγαλοψυχίας, ὅσον ὑπὸ τὴν πρακτικὴν ἐποψὶν τοῦ συνήθους ἐγώισμου.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ ἠθέλησε νὰ ἐπιμεληθῇ.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐν τῷ θεάτρῳ *Ambigu* ἐπαίχθη νέον ἔργον, ἡ *Gigolette*, δράμα εἰς πράξεις πέντε καὶ δέκα εἰκόνας τῶν κ.κ. *Edmond Tarbé* καὶ *Pierre Decourelle*.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τῶν *Neuveautés* ἐξετελέσθη νέον μελοδραματίον τῶν *Sylveux* καὶ *Ch. Clairville*, μέλος τοῦ *Audran*, ἐπιγραφόμενον *Mon Prince*!

— Ἄρτι ἐδιδάχθη ἐν Βερολίνῳ ἐν τῷ *Lessing Theater*, πρόκειται δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ *Theatre Libre* τοῦ *Antoine*, νέον ἔργον τοῦ γερμανοῦ δραματούργου *Gerhardt Hauptmann* ἐπιγραφόμενον *Hannele*. Ἡ *Hannele* ἐστὶ δυστυχὴς κόρη, ἣτις ὑποφέρει πολλὰ καὶ τελευταῖον καταλαμβάνεται ὑπὸ παραφροσύνης καὶ βλέπει ἀγγέλους περικυκλόντας αὐτήν, δίδοντας ἄνθη μυροβόλα καὶ βαυκαλιζόντας αὐτὴν δι' ᾠμάτων.

O. A.

Ὁ ἐπιθεωρῶν

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν

Τυπολитоγραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ